

часть отъ Тракийската равнина прѣзъ която тече р. Марица. Тракийската равнина е житница на многострадална Тракия, покрита съ слава и побѣда за освобождението на роднитѣ братя и изпѣстрена съ братски могили — скѣпи жертви дадени въ турско-българската война.

Да, ето Марица е близо до насъ, възпѣта въ народния химнъ, ето тя шуми, милата Марица, окървавена

Въ селото и около селото има много черничеви дървета, отъ които личи, че населението се занимава съ копринарство, а така сѣщо и земледѣлието съставя поминъка на селянитѣ.

Населението, повече българи, е гостоприемно и твърдѣ работно. Малката църква и ново училище свидѣтелствуватъ, че тукъ е билъ запазенъ нашиятъ роденъ езикъ.

Прѣнущавахъ въ селото, твърдѣ любезно приетъ отъ единъ селянинъ, който едва може да се нарадва, че свѣтлия лжчъ на свободата тѣй скоро изгрѣя!

На край селото се виждатъ стотина гроба, които напомнятъ скорошниятъ жестокъ бой. Поклонихъ се прѣдъ скѣпитѣ жертви. На края забѣлѣзахъ единъ самотенъ гробъ, на малкия дървенъ кръстъ на който съ химически моливъ бѣше написано името на единъ мой бивши ученикъ — учителътъ П . . . Свалихъ шапка прѣдъ скѣпия покойникъ, поклонихъ се прѣдъ тогова, който даде живота си за България. Да, милий другарьо, ти изпълни дълга си прѣдъ олтаря на милата родина, спи спокойно въ тоя чудно красивъ край, а твоитѣ дѣца, жена и мили ученици ще си спомнятъ нажалено за своя идеаленъ и непрѣжалимъ учител, и азъ никога не ще за-